

*In sedaj — jaz iščem v globeli doline
če drevesne koture
so hranile moje žive spomine
najslajše te ure.
Takrat široki svet je žarel — za nas dvoje.
A norec, kdor spet bi imeti hotel
kar za vedno prešlo je.*

*Med ono uro in to je prepad —
a ti misliš spet name.
Iz daljave pogled tvoj kakor takrat
spet upira se vame.
Razločno čutim tvoj lepi obraz pred seboj,
najslajša strahota — strast in nemir sta s teboj.*

*Po zelenem travniku grem
med temnimi gorami,
in ognjenosladek spomin
se bolešno mi drami —
kakor zbuja strahove v oknih malega grada
rožnorumeni večer, ki nalahno pada.*

SPEČI APOLO

MIRAN JARC

*Kadar Apolo strune je prebiral,
je človek onemel, še zver obstala
je krotka, reka tek je zadržala,
ves svet je od lepote tih zamiral.*

*Iz pesmi šlo je sonce v kri in soke,
razvneta so objela se telesa,
prečaral stvarstvo pesnik je v nebesa,
razpel nad zemljo mavrične oboke ...*

*Zdaj skrivoma samo še samotar
prisluhne pesmi, kot bi pil napoj
iz reke smrti ... Plašen se zbudi*

*kot mesečnik: Joj, kakšen je vihar
ves svet pomračil! Nem se vda: ta boj
bo pogasila le človeška kri.*